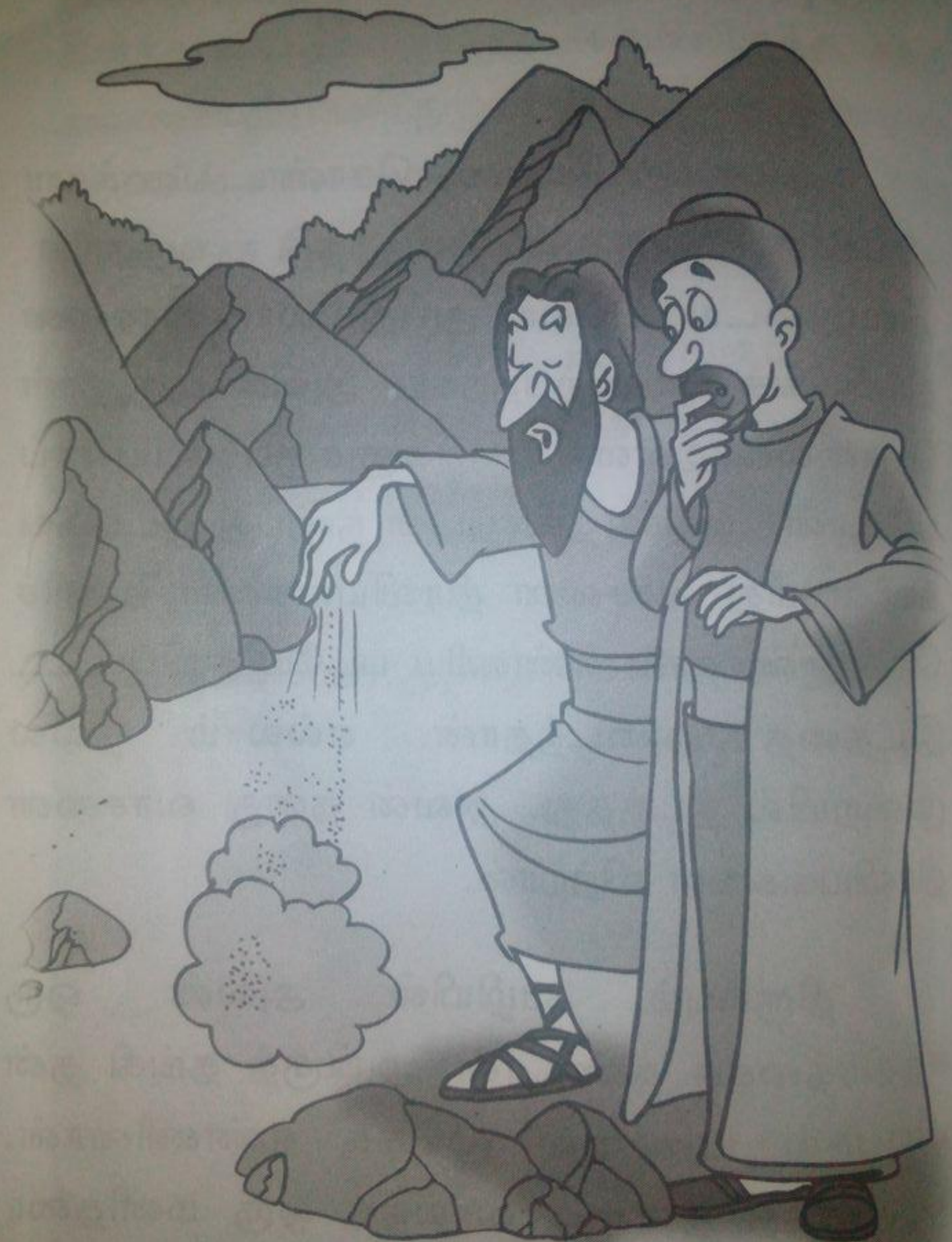

அப்துல்லாவின் பேராசை

ஓர் ஊரில் பேராசை கொண்ட பணக்கார வியாபாரி ஒருவன் வாழ்ந்து வந்தான். அவனுடைய பெயர் அப்துல்லா. வாசனை திரவியங்களை விற்பதற்காக அவன் ஒரு நாள் தொலைவிலுள்ள நாடுகளுக்குப் பயணப் பட்டான். அவன் தன்னுடன் நாற்பது ஒட்டகங்களின் மீது வாசனை திரவியங்களை ஏற்றிச் சென்றான். தான் எண்ணிய படியே குறிப்பிட்ட இடத்தை அடைந்தான். எல்லாம் நல்ல முறையில் நடந்தது. அவன் தனது வாசனை திரவியங்களை விற்கான்.

திரும்பும் வழியில் அவன் ஒரு சத்திரத்தைக் கண்டான். அங்குத் தங்கி தன் பிற்பகல் உணவை முடிக்க எண்ணினான். தெய்வீகத் தன்மை வாய்ந்த ஒரு மனிதரை

அப்துல்லா தான் உணவருந்தும் மேசைக்கு எதிரில் சந்தித்தான். இருவரும் உடனே நண்பர்களானார்கள். சாப்பாட்டிற்கு இடையில் அந்தத் தெய்வீக மனிதன், "நான் ஓர் இரகசிய இடத்தை அறிந்து வைத்திருக்கிறேன். அங்கு உனக்குத் தேவையான தங்கம், விலையுயர்ந்த கற்கள் முதலியவை நிறைய இருக்கின்றன. நீ உன்னுடன் எல்லா ஒட்டகங்களையும் அழைத்து வந்து பை நிறைய நிரப்பிக் கொள். ஆனால், அவற்றில் பாதியை எனக்குக் கொடுத்து விடு," என்றார். பேராசைப் பிடித்த அப்துல்லாவின் கண்கள் பிரகாசமடைந்தன; அவன் ஒத்துக் கொண்டான்.

அப்துல்லாவும் அந்த மனிதரும் இரகசிய இடத்தை அடைந்தனர். மலைகளால் சூழப்பட்ட அந்தப் பகுதிக்கு அவர்கள் வந்தனர். அந்தத் தெய்வீக மனிதர், "நாம் இங்கேயே இருப்போம்," என்றார். உடனே அந்த மனிதர் ஒரு சிறிய

பெட்டியை எடுத்து, திறந்து சிறிது பொடியைத்
அந்த இடத்தில் வீசினார். அங்கே பெரிய புகை
மண்டலம் எழும்பி, பிறகு அடங்கியது. அப்துல்லா
இப்பொழுது தன் முன் உள்ள மலையில் ஒரு
துளை இருப்பதைக் கண்டான். அங்கே துளை
வழியே பார்த்த பொழுது, இதுவரை கண்டிராத
அளவிற்குப் பொன்னும் பொருளும் அங்கு
நிறைந்திருப்பதை அப்துல்லா உணர்ந்தான்.

பொன்னையும் பொருளையும் தனது
பைகளில் நிரப்பினான். அவற்றை ஒட்டகத்தின்
மேல் ஏற்ற ஆரம்பித்தான். அந்த மனிதரும்
அவ்வாறே செய்தார். நாற்பது ஒட்டகங்கள் மீதும்
பைகள் ஏற்றப்பட்டன.

அப்துல்லா பேராசை மிகுதியால், "நீங்கள்
ஒரு துறவி போன்றவர். இத்துணைச் செல்வங்கள்
உங்களுக்குப் பெரும் சுமையாக இருக்கும்.
இருபது ஒட்டகங்களுக்குப் பதில் பத்து
ஒட்டகங்களை நீங்கள் எடுத்துக் கொண்டால்

போதுமே!" என்று கூறினான். அந்த மனிதன் மறுப்பேதும் சொல்லாமல் ஒத்துக் கொண்டார். அப்துல்லா அவர் அந்தப் பத்து ஒட்டகங்களையும் தனக்கே அளித்து விட்டால் இன்னும் நிறைய செல்வம் கிடைக்கும் என்று யோசித்தான். அதனால் அவன் சொன்னான், "ஒரு துறவிக்குப் பத்து ஒட்டகங்களானால் என்ன? இருபது ஆனால் என்ன? எல்லாமே அவருக்கு இடர் செய்வனவாகவே இருக்கும். ஆகையால் அந்தப் பத்து ஒட்டகங்களையும் எனக்கே கொடுத்து விட்டால், உங்களுக்கு எந்தத் தொந்தரவும் இராதே!" என்றான். அந்த மனிதர் அதற்கும் ஒத்துக் கொண்டார்.

அப்துல்லா மேலும் திருப்தி அடையாமல் கூறினான்: "எந்தச் செல்வமும் உங்களுக்குத் தேவையில்லை; ஆகையால் நீங்கள் ஏன் அந்த மந்திரப் பெட்டியை என்னிடம் கொடுத்து விடக் கூடாது?" என்றான்.

அந்தத் தெய்வீக மனிதர், "இந்தப் பெட்டியில் உள்ள பொடியை உனது இடக்கண்ணில் பூசினால் நீ பார்ப்பது எல்லாம் தங்கமாகத் தோன்றும். ஆனால் வலக் கண்ணில் இப்பொடி பட்டால் உனது கண்கள் இரண்டும் குருடாகி விடும். இந்தப் பெட்டி உனக்கு மிகவும் அபாயகரமானது," என்றார். ஆனால், அப்துல்லா அவர் கூறுவதைக் கேட்காமல் தனக்கு அதைத் தரும்படி வற்புறுத்தினான்.

அப்பெட்டியைப் பெற்றதும், அவன் அந்தப் பொடியைத் தனது இடக்கண்ணில் போட்டான். அவன் பார்ப்பது அனைத்தும் தங்கமாக இருந்தன. 'நான் இப்பொடியை எனது வலக் கண்ணிலும் தூவினால் இந்த உலகம் முழுவதும் தங்க மயமாக மாறிவிடும்,' என்று அப்துல்லா எண்ணினான். அப்துல்லா அந்தப் பொடியைத் தனது வலக் கண்ணில் தூவி, அக்கணமே அவன் முழுக் குருடானான்.

அவன் பொறுக்க முடியாத துன்பத்தினால் அலறினான். ஆனால் காலம் கடந்து விட்டதால் அந்தத் தெய்வீக மனிதராலும் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. பேராசையால் அப்துல்லாவிற்குப் பெருத்த இழப்பு ஏற்பட்டது.

"பேராசை பேரிழப்பு"